

**Sygn. akt VIII U 1804/18**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2019 r.

**Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

**w składzie:**

<b>Przewodniczący:</b>	<b>SSO Patrycja Bogacińska-Piątek</b>
<b>Protokolant:</b>	<b>Iwona Sławińska</b>

**po rozpoznaniu w dniu** 29 stycznia 2019 r. w Gliwicach

**sprawy** J. J. (J.)

**przeciwko** Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

**o** prawo do emerytury

**na skutek odwołania** J. J.

**od decyzji** Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

**z dnia** 12 kwietnia 2018 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. J. prawo do emerytury od 12 lipca 2018 roku.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

**Sygn. akt. VIII U 1804/18**

## UZASADNIENIE

Decyzją z 12 kwietnia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. J. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony do dnia 31 grudnia 1998r. nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach oraz przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i nie złożył wniosku o przekazanie zgromadzonych tam środków na dochody budżetu państwa, a zatem brak jest podstaw do przyznania wcześniejszej emerytury.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany i przyznania prawa do spornego świadczenia. Podniósł, że spełnił przesłanki do przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury, ponieważ od 1981 r. do 1998 r. pracował jako spawacz w firmie (...) w K., co mogą potwierdzić świadkowie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

W piśmie procesowym z 27 lipca 2018 r. organ rentowy poinformował, że odwołujący 11 lipca 2018 r. złożył pismo z prośbą o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa. Jednocześnie wskazał, iż nie ma to wpływu na treść decyzji odmownej, gdyż w dalszym ciągu nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 r. żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

### **Sąd ustalił co następuje:**

Ubezpieczony J. J. urodził się (...) Wiek 60 lat ukończył w dniu (...)

W dniu (...) ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Zaskarżoną decyzją z 12 kwietnia 2018r. (...) Oddział w Z. odmówił przyznania wnioskowanego świadczenia, wskazując, iż ubezpieczony nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach i nie złożył wniosku o przekazanie zgromadzonych tam środków na dochody budżetu państwa, a zatem brak jest podstaw do przyznania wcześniejszej emerytury.

Organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu na dzień 1 stycznia 1999r. 25 lat, 1 miesiąc i 12 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W zaskarżonej decyzji (...) Oddział w Z. kwestionował, że skarżący na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat. Organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu do pracy w szczególnych warunkach żadnych okresów zatrudnienia z powodu nieprzedłożenia przez niego świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych w tych okresach.

W dniu 11 lipca 2018 r. złożył pismo z prośbą o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa.

Sąd ustalił, że ubezpieczony od 2 marca 1981r. jest zatrudniony w „ (...)#1” (...) S.A. w K. (od 29 listopada 2013r. (...) sp. z o.o. w K.). Zakład ten zajmuje się wytwarzaniem konstrukcji metalowych do wyposażenia rozdzielnic. Produkuje też pulpity sterownicze, szafy i rozdzielnice wysokiego napięcia. W spornym okresie (1981-1998) na wydziale mechanicznym spawano konstrukcje metalowe. Czynności spawalnicze wykonywali spawacze, którzy mieli do tego odpowiednie uprawnienia, natomiast czynności przygotowawcze, takie jak np. prostowanie konstrukcji za pomocą młotka, przygotowywanie i cięcie blach oraz kątowników, robili inni pracownicy. Do około 1990r. spawano głównie za pomocą elektrody - szepiano konstrukcje, a następnie spawano aż do ich wykończenia. Później konstrukcje czyszczono i przekazywano do malarni. W latach 90-tych spawano również drutem w osłonie gazu CO<sub>2</sub>.

Ustalono, że ubezpieczony od 2 marca 1981r. do 31 grudnia 1998r. zajmował stanowisko ślusarza-spawacza, jednakże w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w charakterze spawacza. Praca ubezpieczonego polegała na spawaniu konstrukcji metalowych, takich jak: rozdzielnice wysokiego napięcia, konstrukcje słupów elektrycznych, blachy, kątowniki, rury oraz inny tego typu asortyment metalowy. Ubezpieczony nie wykonywał czynności przygotowawczych do spawania. Spawaniem zajmował się przeważnie całą dniówkę, czasami spawał po 12 godzin. Dostawał dodatki za pracę w szkodliwych warunkach oraz mleko. Ubezpieczony ukończył kurs spawania acetylenowego 26 czerwca 1980r. oraz kurs spawania elektrycznego 25 listopada 1980r. W 1998r., po zmianie organizacyjnej i własnościowej zakładu, nastąpiła zmiana procesu technologicznego spawania – ubezpieczony został operatorem maszyn sterowanych numerycznie – również zajmował się spawaniem, przy czym częściowo było to spawanie CO<sub>2</sub>, a częściowo tzw. półautomatem.

Razem z ubezpieczonym w spornym okresie pracowali K. B. oraz W. W..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego, książeczki spawacza wydanej 16 lipca 1980r., części B i C akt osobowych ubezpieczonego z „ (...)#1” (...) S.A. w K., zeznań świadków: K. B. (nagranie z rozprawy z 11 grudnia 2018r. min. 11:50 i n. k.33) i W. W. (nagranie z rozprawy z 11 grudnia 2018r. min. 26:57 i n. k.33) oraz przesłuchania odwołującego (nagranie z rozprawy z 11 grudnia 2018r. min. 40:47 i n. k.33).

Sąd ocenił zgromadzony materiał dowodowy jako kompletny i wiarygodny, a przez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Zeznania świadków i odwołującego pokrywały się i uzupełniały.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018r. poz. 1270 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Na podstawie cytowanych przepisów, prawo do emerytury w obniżonym wieku przysługuje ubezpieczonemu, który w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r., spełnił warunki w zakresie posiadania ogólnego stażu pracy oraz pracy wykonywanej w warunkach szczególnych a nie osiągnął wymaganego wieku. Ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 39 czy art. 32 również po dniu 31 grudnia 2008r. pod warunkiem nieprzystąpieniu do OFE. Wszystkie przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 i 4 ustawy w powiązaniu z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) ubezpieczonym mężczyznom urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przy pracach wymienionych w wykazie A, przysługuje prawo do emerytury w razie łącznego spełnienia następujących warunków:

1. osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat
2. posiadania wymaganego okresu zatrudnienia wynoszącego 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Kwestia posiadania przez ubezpieczonego ponad 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz ukończenie 60 lat nie były sporne. Ostatecznie nie było także sporne, iż odwołujący nie jest członkiem OFE – (...)r. złożył pismo z prośbą o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999r. wymaganego 15-letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem organ rentowy, z powodu nieprzedłożenia świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych, nie zaliczył ubezpieczonemu do pracy w

warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 2 marca 1981r. do 31 grudnia 1998r. w „ (...)#1” (...) S.A. w K. na stanowisku ślusarza-spawacza.

Sąd nie zgodził się ze stanowiskiem organu rentowego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że odwołujący w spornym okresie wykonywał pracę w szczególnych warunkach. Sąd uznał, że pomimo tego, iż brak jest świadectwa wykonywania pracy przez ubezpieczonego w szczególnych warunkach, to odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę jako spawacz, tj. pracę wymienioną w wykazie A, dziale XIV, poz. 12 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym. W związku z tym spełnia on przesłankę 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i odwołującego, z których wynikało, iż w okresie od 2 marca 1981r. do 31 grudnia 1998r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace spawacza. Podczas zatrudnienia w „ (...)#1” (...) S.A. w K. ubezpieczony spawał konstrukcje metalowe, takie jak: rozdzielnice wysokiego napięcia, konstrukcje słupów elektrycznych, blachy, kątowniki, rury oraz inny asortyment metalowy potrzebny do produkcji konstrukcji wytwarzanych przez zakład. Do około 1990r. spawał głównie za pomocą elektrody, a następnie również technologią CO<sub>2</sub>. Ubezpieczony nie wykonywał czynności przygotowawczych do spawania. Spawaniem zajmował się przeważnie całą dniówkę, czasami spawał po 12 godzin. Dostawał dodatki za pracę w szkodliwych warunkach oraz mleko.

Bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że ubezpieczony nie posiadał świadectwa pracy w szczególnych warunkach za sporny okres pracy. Powyższa okoliczność została bowiem wykazana w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

W związku z powyższym Sąd uznał, że sporny okres zatrudnienia może być zaliczony do pracy w warunkach szczególnych, gdy pracownik faktycznie wykonywał prace objęte wykazem prac uprawniających do wcześniejszej emerytury.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, że ubezpieczony legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999r. wymaganym 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Wobec faktu, że spełnia on także pozostałe przesłanki uprawniające go do wcześniejszej emerytury, Sąd z mocy art. 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji i zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od (...), tj. od dnia następującego po dniu złożenia wniosku przez ubezpieczonego o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek